

Историята на Азам

Казвам се Азам Хани съм роден през 1971 г. в провинция Лагхман, Афганистан. През 1979 г. руснаците атакуваха дома ми и семейството ми трябваше да бяга. Пътуването ни до Пакистан беше много стресиращо. Бяхме група от 25 души, а след два дни път бяхме гладни, нямахме почти нищо за ядене. Руснаците се изтегляха, разграбвайки страната, времето ни изтощаваше, слънцето печеше, а през нощта замръзвахме. Един път руската армия ни спря за проверка. Биха ни и тормозиха жените и момичета. По време на пътуването загинаха две деца и един възрастен човек. Погребяхме ги на място, неизвестно за нас.

След като минахме границата, пакистанските сили за сигурност ни заведоха в лагера Джазолай (Бежански лагер на ООН построен през 1980 година. През 2007 г. в него живеят над 100 000 души). Една малка палатка беше отпусната за цялото ни семейство. И тук времената не бяха много по-добри. Храната едва стигаше, а чистата питейна вода беше рядка стока. След известно време напуснахме лагера и се преместихме в Суаби, малък град в Кибер Pakhtunkhwa. Там, семейството ми започна да развъжда кози и овце. Все още се занимаваме с това. През 2006 г. получих официален статут на афганистански граждани в Пакистан. Това означава, че сега мога да кандидатствам за международна помощ и за помощ от държавата.

Чувствам се добре дошъл в Пакистан. По-голямата част от населението ни подкрепя и се отнася с уважение. Въпреки това, след 30 години тук, аз все още се чувствам като беглец. Нямам къща, под наем съм. Имам голямо желание да се върна в страната си. Ситуацията в Афганистан изглежда още по-зле отколкото, когато избягахме. Ето защо аз предпочитам да остана, докато ситуацията отново се нормализира.